Velikonoce 2006

Místo děje: Estergebirge
Časové období: 13. 4. 2006 – 17. 4. 2006

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: ?Neurčitá? Kulička, Tichý Půlměsíc, Lesní Jahůdka, Semo, Pavel a autor

Úvod

Letos na Velikonoce jsme se rozhodli vydat do německých Alp, kde jsme měli v úmyslu dobýt nejvyšší vrchol, tedy Zugspitzi. Už jednou jsem se účastnil výpravy pokoušející se o totéž, ta se však kvůli nečekané sněhové nadílce a častému hlasování přiblížila jen na půl cesty k vrcholu. Tentokrát jsme prozměnu byli nuceni své plány přehodnotit a vydat se do blízkých Estergebirge, kde snad nespadne tolik lavin jako pod Zugspitzi, jejíž vrchol mi tak zůstává i nadále vzdálen, třebaže na ni i jiné alpské štíty jsme měli překrásné výhledy.

Čtvrtek 13. dubna

Zatímco ostatní odjedou již dnes po třetí hodině, já se za nimi vydám až večer, neboť se mi tak časný odjezd ani trochu nehodí. Sice mne to přijde dráž, ale zato nepřijdu o dlouho odkládanou vědeckou schůzku. Dokud to vypadalo, že pojedeme na Zugspitzi, zdálo se, že vhodným vybavením budou mačky a cepín, protože se však lavinová situace v Bavorsku zhoršovala, nabyl na pravděpodobnosti i plán B, totiž navštívit nedaleké Estergebirge, které jsou nižší a mírnější. Pro jejich přechod by se hodily sněžnice, a tak jsme nakonec sháněli tyto. Tichý Půlměsíc nakonec měl i mačky, ačkoli nebyly potřeba. nechal se totiž v půjčovně přesvědčit tím, že mu nabídli slevu, půjčí-li si cepín, mačky i sněžnice. I já jsem si nakonec půjčil mačky, protože jsem měl tak hektický den, že jsem moc nevnímal, co vlastně půjčuji. Už jsem se bál, že se mi sněžnice nepodaří sehnat, ale nakonec vše dopadlo dobře, dokonce se mi podařilo se i sbalit a v půl dvanácté být na Florenci, odkud jsem zamířil autobusem Eurolines do Mnichova.

Pátek 14. dubna

Cestou v noci pršelo, jinak se nedělo nic zvláštního, v Mnichově jsme byli už před pátou, tedy o něco dříve, než říkal jízdní řád. Chvilky rozespale koukám po okolí, podle nějž lze soudit, že jsem se ocitl na okraji města. Potom vylezu nahoru do jakéhosi krytého mostu pro pěší a dojdu jím na stanici metra. Stojí tu pravda automaty na lístky, ale samozřejmě nemám žádné drobné a ačkoli se na první pohled zdá, že by mělo být možné vsunout do jednoho otvoru i bankovky, ty moje si prostě stroj ne a ne vzít. Navzdory své snaze musím tedy jet na černo. Přejedu několik stanic z Frotmanig a po jednom přestupu se dostanu na hlavní nádraží. Metro jezdí přesně, ale jinak nevypadá nijak zvláštně.

Na nádraží si jdu koupit lístek od bodrého pána za okénkem, stojí mne 15,50€[1]. Lístek do Mnichova mne už přišel na 500Kč, dohromady mne tedy náklady na cestu přišly na necelou tisícovku. Dobře to koresponduje s náklady ostatních, neboť oni dohromady utratili asi 540Kč za vlak z Prahy na hranice, odkud se dostali pomocí *Bayern ticket* až k horám za 25€. *Bayern ticket* je přitom lístek, který platí pro neomezený pohyb po bavorských železnicích pro až pět pasažérů. Platí však jen od deváté hodiny ranní do třetí hodiny rána druhého dne, pro mne byl proto zcela nepoužitelný.

Poté si teprve vzpomenu, že bych si měl zapnout telefon a přečíst si, v jaké zastávce mám vlastně vystoupit. Telefon si zapnu, vyberu síť a

[1] 1€ $\approx$ 28Kč

v tu chvíli se mi samozřejmě samovolně vypne, poslední dobou to bohužel dělá dost často. Průběžně to zkouším pořád dokola, ale ať stojím kdekoli, chová se ta mrcha stále stejně. V půli cesty už vážně uvažuji o tom, že bych měl zkusit požádat někoho ve vlaku, aby mi půjčil telefon na přečtení SMSky, kterou jsem považoval za podstatnou. Naštěstí se telefon nakonec na dostatečnou dobu umoudřil, a nedošlo tak k této velice nechlapské situaci. Dozvěděl jsem se tedy, že opravdu došlo na plán B a ostatní vystoupili místo v Garmisch-Partenkirchenu v Eschenlöhe. Není divu, včera byl v Bavorsku stupeň lavinového nebezpečí oficiálně ohodnocen číslem tři.

Takto uklidněn jsem se tedy nasnídal a došel se na záchod převléci do oteplovaček, neboť počasí venku vypadalo všelijak. Mezitím jsem přemýšlel, jestli je Eschenlöhe před nebo za Garmischem a jak vlastně poznám, že mám vystupovat. Měl jsem v úmyslu zeptat se na to průvodčí, ale jako obvykle když něco potřebujete, průvodčí je kdesi daleko. Eschenlöhe nakonec poznám i tak, ale až na poslední chvíli, a tak popadnu všechny věci a začnu se drát k východu, jímž před chvilkou nastoupily slečny se snowboardy. Dveře se mi však nedaří otevřít, a tak bych měl vyjádřit vděčnost nádražákovi obsluhujícímu stanici, který mne vysvobodil otevřením zvenku. Jinak nevím, jestli bych se dostal ven.

Před osmou jsem tedy na stanici, ale po ostatních tu samozřejmě není ani památky. Chvilku čekám, jestli se něco stane, koneckonců, věděli dostatečně přesně, kterým vlakem přijedu. Když se však nic neděje, využiji toho, že mi telefon zase chvilku nestávkuje, a pošlu Semovi zprávu s dotazem, co dál. Opět se dlouho nic neděje, až po drahné chvíli dostanu doručenku, za nedlouho následovanou i zprávou s popisem cesty. Podle Semových rad se tedy vydávám do centra, poté přes most, za nímž si prohlédnu mapu. Čeká mne ještě cesta na v pořadí druhé, a tedy vzdálenější, parkoviště. Naštěstí neprší, třebaže se stoupáním začíná přibývat sněhu. Asi po dvaceti minutách chůze natolik svižné, jak dovoluje přeplněný batoh na zádech, dosahuji kýženého parkoviště, na jehož zasněžené ploše stojí hned dva stany Jurek a od nich na mne mávají Lesní Jahůdka se Semem.

U ostatních jsem asi v devět, na cestu jsem se vydali asi v deset. Třebaže jsem tedy počítal s tím, že hned vyrazíme na cestu a dokonce jsem se nasnídal a převlékl už ve vlaku, abych snad nezdržoval, zde se začalo teprve nyní vstávat. Dozvídám se, že plán byl přehodnocen ve vlaku s tím, že alternativou bylo vyrazit i přes lavinové nebezpečí na Zugspitzi a na vhodném místě udělat lavinovou sondu, podle jejího výsledku by se vidělo. Protože však v případě, že by nedopadla dobře, neviděli bychom nakonec asi nic, bylo rozhodnuto, že se vydáme do Estergebirge, na jejichž úpatí se právě nacházíme. Dnes se chceme vydat vzhůru

znamenat, že sám mám s klidným sezením často problémy a často také přecházím po dopravních prostředcích či zastávkách sem a tam, i to přijde Tichému Půlměsíci nepochopitelné. Ještě v Německu poslal Tichý Půlměsíc Divoké Orchideji zprávu, kdy přijede a požádal ji současně, aby nám znovu poslala včerejší básničku, tak ji tu přece mohu napsat:

```
To jsem ráda moc,
že se máte dobře.
Přeju dobrou noc,
vyspěte se dobře.
Já se už konečně trochu víc učila,
hlava mě předtím totiž dost mučila.
Ať vám vítr stan nebere,
Orchidej se těší, až to s váma všechno probere.
```

Vlak z Železné Rudy do Plzně má samozřejmě zpoždění, a přestup tak stíháme jen tak tak. Ve vlaku Semo pěje ódy na dřívkáč, což je vařič na malé klacíky. Podle jeho líčení je to nejlepší způsob vaření, je levný a praktický do přírody, ani tehdy, vydá-li se člověk mimo lesnatou krajinu, nedostane se do úzkých, neboť stačí, vezme-li si s sebou malou větvičku, na kterou pak může vařit od rána do večera, tak efektivně vařič pracuje. Už jsem začal litovat, že něco podobného nemám, když jsme se zeptali Sema, proč tedy nemají nyní s sebou dřívkáč, ale plynový vařič. Trochu se ošije a odpoví něco v tom, smyslu, že při vaření s dřívkáčem jej člověk musí nejprve asi deset minut chystat. No, v mých očích tedy kvality dřívkáče poklesly o devadesát procent, když si i jeho tak náruživý vyznavač raději vezme jiný vařič. Semo říkal, že je na tom dřívkáči bezva také to, že pro dva lidi přece nebude dělat oheň, s čímž zase nesouhlasím, podle mne má oheň na správném místě smysl i pro jednoho člověka, protože jeho efekt přece není jen ve vaření, ale hlavně jde o kulturně společenskou událost stmelující i dvoučlenou výpravu a samotáře povzbuzující na duchu. Před půlnocí jsme v Praze a rozcházíme se domů.

val jednu lekci, i když se z ní dozvěděl v podstatě jen to, kolik člověk ušetří energie. ¿Neurčitá? Kulička říká, že je zvláštní, že pokud se hovoří o obyčejném severském chození, často se zdůrazňuje právě to, kolik člověk energie ušetří, zatímco pokud se hovoří o fitness severském chození, zmiňuje se naopak to, kolik energie člověk spálí navíc. Jako u všeho, závisí to tedy na tom, jaké příručky si člověk přečte. Povšechně se s ¿Neurčitým? Kuličkou shodneme na tom, že to nemá valného smyslu, že jde čistě o marketingovou záležitost, protože jinak se na chůzi nedají prodat žádné pomůcky. Konec konců, pan Huxley by se asi nedivil.

Za podobných úvah se přiblížíme k vyhlídce s lavičkou, na níž se musíme na chvilku zastavit, protože je odtud krásný rozhled na celý Garmisch-Partenkirchen a hlavně hory v čele s Zugspitzí, jež se nad ním tyčí. Vrchol Zugspitze je sice ukryt v mracích, ale jinak to stojí za to. Dole v údolí jsou navíc vidět i další vesnice, řeka, železnice, docela letecký pohled. Kromě ukojení fotografických potřeb pojíme i něco malého a vůbec si užíváme atmosféry. Zastavujeme se potom ještě jednou na místě, kde u cesty kvetou modré podléšky. I ty si musíme vyfotit, vyhlašujeme přitom neformální soutěž o nejkrásnější fotku.

Poté už pokračujeme v podstatě bez zastávky až dolů. Jen jedné paní ukážeme na mapě, jak se dostane k prostřední stanici lanovky a obhlédneme dole na parkovišti mapu Estergebirge. Nato seběhneme dolů parkem, v němž jsou rozmístěny cedule zřejmě s popisem cvičebních úkonů, asi se míní, že se sem člověk půjde každé ráno rozcvičovat a u každé cedule vykoná příslušný cvik. Pak projdeme městem, což není zase až tak zajímavé, na nádraží. Jedná se o typické bavorské městečko s domy zmalovanými jako kraslicemi. Na nádraží jsme asi v půl druhé, Semo s Lesní Jahůdkou už tu jsou, ale prý jen asi deset minut. Zatímco ¿Neurčitá? Kulička jde koupit lístky, musíme se podělit o jeden pro pět a jeden jednotlivý, každého to proto přijde asi na sedm euro, jdeme si s Tichým Půlměsícem koupit pivo a kebab, protože si Tichý Půlměsíc všiml naproti přes ulici kebabové restaurace. Stojí sice tři a půl eura, ale je úplně výborný.

Poté už nastoupíme do vlaku a putujeme do Čech, v prvním vlaku vyvinu jisté úsilí k tomu, abychom seděli všichni pohromadě, není to úplně triviální. V Mnichově mě při přestupu zarazilo to, že je to sice nekuřácká stanice, ale na každém nástupišti mají kuřácký koutek, který je samozřejmě na jeho začátku, a tak každý, kdo chce nastoupit do vlaku, musí kolem toho smradu projít. Ve vlaku z Plattlingu do Železné Rudy nás dosti dlouho obšťastňují malé děti, což vadí hlavně Semovi a Tichému Půlměsíci, kteří totiž sedí na kraji. Tichý Půlměsíc už je s nimi ke konci opravdu krajně nespokojený, nedokáže pochopit, že pořád tak pobíhají po celém vlaku a nemohou v klidu sedět. Na to musím po-

a utábořit se v nejvyšších partiích pod hřebenem, odkud bychom měli blízko ke všem hlavním vrcholům. Zatímco dole mnoho sněhu nebylo, zde je jím již celé parkoviště pokryté. Byl jsem také potěšen tím, že Tichý Půlměsíc nalezl útočiště ve stanu s ¿Neurčitým? Kuličkou a Pavlem, protože náš stan jsem přivezl teprve nyní. Tichý Půlměsíc k tomu poznamenal, že jistě nejsem ani zdaleka tak potěšen jako on. Semo hned poznal, že jsem si koupil nové pohorky a ptá se kolik stály. Sám má totiž boty stejné značky a nevyjadřuje se o nich dvakrát lichotivě. V trávě prý promokají a v létě se v nich potí prsty u nohou. No, uvidíme. To, jak se budou líbit mě, se může projevit i na tom, jestli je Tichý Půlměsíc doporučí Divoké Orchideji, jež si též vybírá pohorky.

Na dosud zatažené obloze se začínají objevovat rozsáhlá modrá místa a i podle ¿Neurčitého? Kuličky je předpověď pro dnešní a zítřejší den velmi optimistická. Asi v deset jsme tedy sbaleni a můžeme vyrazit. Pavel si na batoh navěsil sněžnice i obal od nich tak, že kolem něj při nasazování batohu na záda poletují jako koule řemdihu, poté se však trochu usadí. Naše první kroky vedou dolů k mostku přes potok, který se tu hluboko zařezává v okolní skály. Mostek je železný, velice úzký a pohled z něj do kaňonu velice působivý, hned tedy využívám toho, že mám foťák na krku a že v něm mám film čtyřstovku.

Od kaňonu teprve začíná stoupání, nejprve trochu prudší, než se dostaneme na cestu, po níž půjdeme až nahoru. Ačkoli i na ní leží sníh, není hluboký a hlavně jsou v něm vyjeté koleje od traktoru, jimiž lze celkem bez problémů jít. Jeden traktor jede zanedlouho proti nám dolů. Slunce začíná hřát, a není tedy divu, že jsme po chvíli zpocení, až si říkám, že nebyl úplně dobrý nápad brát si na sebe oteplovačky a pod ně ještě spodky. Stoupáme stále nahoru, traktor nás opět předjíždí, veze nahoru skialpinisty. Dostáváme se na místa s výhledem do okolí. Slunce svítí naplno a pohled na bílý hřeben zářící na modré obloze nás přímo vyzývá k fotografické zastávce. Tichý Půlměsíc má nový polarizační filtr, a tak si jej hned zkouší, i když zatím nemá ve správném směru nasvícené mraky, aby se jeho účinek projevil. Lesní Jahůdka vytahuje opalovací krém, zatím si stále myslím, že nebudu litovat toho, že mne nenapadlo vzít si jej s sebou, ale uvidíme.

Křižujeme několik potoků, až se u jednoho mostku zastavujeme na něco malého, oběd plánujeme až nahoře za hřebenem u plesa, kde také chceme naposled nabrat vodu. Na místě, kde chceme nocovat, bude nejspíš jen sníh, ale nyní se nám nechce s vodou táhnout. Lesní Jahůdka se Semem se zastavili kus dál, vyhledavše stín. Když si z batohu vyndám rohlík a dám se do jídla, počne se pochopitelně shora blížit traktor, který se, vysadiv skialpinisty, opět vrací do Eschenlöhe. Nezbývá mi tedy, než v rychlosti posbírat věci a odnést je ze silnice na nedaleký

kámen, kterého již využili i ¿Neurčitá? Kulička a Pavel. Ten se po chvíli rozhodne využít zastávky k převléknutí kalhot nebo spodek. Po chvíli se rozhodnu k témuž a převléknu se do pumpek. Raději si před tím odstraním batoh opět na silnici, neboť Pavel sedí dosti blízko něj a mám obavu, že by do něj mohl nechtě drcnout a způsobit tak pád batohu do hlubin potoka.

Asi po půl hodině se tedy můžeme vydat dál. Dostoupáme k místu, kde se zdá, že se cesta rozděluje. Vpravo vede neprojetá zasněžená cesta, jejíž povrch je narušen jen stopami dvou skialpinistů, zřejmě těch, kteří sem před nedávnem vyjeli traktorem. Rovně pak pokračují stopy traktoru. Zdá se mi spíš, že bychom měli zahnout doprava, jednak by se to spíše shodovalo s mapou a jednak bychom se tak spíše přibližovali k vysněnému sedlu. Protože si však nejsme nijak jisti a je zde naděje, že se projetá cesta zanedlouho zatočí správným směrem, vydáme se ještě po ní.

Po pár metrech bahnem však dojdeme k jakémusi seníku, krmelci či chlívku, kolem nějž se válí spousta různých bobků. Na první pohled je patrno, že traktor se zde otočil a jel zase zpět. Odtud dál totiž žádná cesta nevede. Nezbývá nám tedy, než se vydat zpět k odbočce, u níž nasazujeme sněžnice. Nejspíš by ještě šlo jít i bez nich, ale je lepší nosit je na nohou než na zádech. Lesní Jahůdka, Semo a Pavel mají sněžnice z umělé hmoty, materiál se mi sice moc nelíbí, ale na druhou stranu mají pevnější vázání a hrazdičku pod ně pro stoupání do kopce. My ostatní máme sněžnice s duralovým rámem, vyplněným látkou z umělé hmoty. Tichému Půlměsíci se víc líbí ty naše, protože mu připadají přírodnější, což mi nezní moc logicky, jelikož je to umělé úplně stejně. Když si jel Tichý Půlměsíc pro sněžnice do půjčovny, volal mi, aby se poradil, má-li si půjčit sněžnice s kloubem nebo bez něj. Nedovedl jsem mu dost dobře poradit, protože jsem netušil, co jsou sněžnice s kloubem. Ukázalo se, že sněžnice s kloubem jsou ty, jež máme zrovna na noze, protože u nich lze zvedat patu. Kloub je přitom tvořen tím, že špička vázání je připevněna k pásku látky, jenž je teprve připevněn k zbytku látky a rámu. Zdá se mi poněkud absurdní říkat tomuto uchycení kloub, mnohem víc mi jako kloub připadá způsob, jak jsou připevněna vázání na sněžnicích Lesní Jahůdky, Sema nebo Pavla. Sněžnice bez kloubu pak byly prostě tvořeny plastovým rámem vypleteným umělohmotným pletivem. Bota k nim byla připevněna napevno a pata nebyla pohyblivá, což je podle mne dost velká nevýhoda. Podle ¿Neurčitého? Kuličky jsou takové sněžnice použitelné jen v situaci, kdy se vydáte někam na lyžích a jen pro večerní pobíhání kolem stanů si obujete sněžnice. Jejich jedinou výhodou je totiž hmotnost a skladnost. Nakonec měl tedy Tichý Půlměsíc rozhodování celkem jednoduché.

zeslabila sluneční světlo, čímž se podmínky pro focení rapidně zhoršily.

Není divu, že si kaši vaříme venku na sluníčku a že i všechny věci ze stanu rozvalíme ven. Mezi vařením si přečtu i odpověď Divoké Orchideje, bohužel jsem nejspíš její první část smazal spolu s řadou spamů, protože na telefonu vidím jen druhou. Na to Tichý Půlměsíc poznamenává, že to Divoké Orchideji práskne, neboť on by si básničky od ní jinak vážil. Semo s Lesní Jahůdkou odcházejí asi v deset, půjčují si od ¿Neurčitého? Kuličky rozmočenou kopii mapy, originál si necháváme my. Cestou odtud však snad ani není možné zabloudit, jde se stále po jediné silnici, která odtud dolů vede. My se balíme ještě asi do jedenácti. Nakonec se pokoušíme vařit dva čaje do termosek, ale ten druhý se ne a ne uvařit, nakonec ztratíme nervy, hodíme do něj zelený a posléze zjistíme, že bomba je úplně prázdná, tak nám to s tím plynem nakonec krásně vyšlo.

Odtud potom míříme po silnici ke Garmischi, Semo a ostatní zkracují Garmisch-Partenkirchen na GaPa, což se mi moc nelíbí, protože to ve mně evokuje stejnojmennou příšeru z japonského filmu, která se jmenovala stejně. Kupodivu zjišťuji, že nikdo jiný neví, oč jde. Naší první zastávkou je celoročně obývaná chata. K ní docházíme s ¿Neurčitým? Kuličkou s jistým náskokem, cestou si jen odběhnu na loučku podívat se na kytičky, konečně jsme totiž už včera při sestupu lesem viděli první jarní kytičky, které sliboval David na stránkách s reklamou na velikonoční výlet. Jinak to spíš vypadalo jako zimní akce.

U chaty stojí stolky a u nich sedí hosté, vypadá to opravdu lákavě, ale gulášek za sedm euro s polévkou za tři nás zase tolik nepřesvědčí, navíc jsme se sotva nasnídali. Čekáme tu na Pavla s Tichým Půlměsícem a mezitím odkládáme návleky a shrnujeme ponožky, jelikož odtud je cesta již zřejmě prohrnutá. Tichý Půlměsíc si tu chce převlékat kalhoty, ale nakonec to odloží na vhodnější chvíli. O kus dál ještě vidíme traktory v garáži, na jednom z nich nám zrovna pózuje kočka a čeká, až si ji vyfotíme. Jdeme ještě chvilku po rovině a poté už s kopce, více či méně prudkého. Proti nám míří davy turistů, není divu, vždyť se blíží oběd a dát si jej na zdravém povětří v té chatě, je jistě velkým lákadlem. Už u chaty jsme si všimli několika příchozích. Jedna paní v džínách a s trekovými hůlkami došla za chatu k začátku sněhu a zřejmě usoudila, že dál jít nemůže, neboť nemá návleky. Také jsme spatřili stoupat asi tři cyklist(k)y, z nichž jedna byla slečna, zrovna té jsem si však nějak nevšiml, což je škoda, protože prý byla pěkná.

Kromě toho vidíme jednoho pána, který za pomoci hůlek svižně běží vzhůru, později nás předbíhá i cestou dolů. Podobné výjevy nás vedou k hovoru o severském chození (*nordic walking*), což je dynamická chůze za pomoci trekových hůlek. Tichý Půlměsíc prý dokonce absolvo-

si vyhrabat rovnou plochu pro stan k salaši. Za salaší je mimochodem trubka s pramenem, tak jsme sem tu vodu tahali zbytečně.

Než postavíme stan, rozvěsíme svršky po stromech a můžeme zalézt do stanu, jsem už pěkně zmrzlý. Nejvíc mě ale naštve, že po chvíli se dá opět do deště a musím si pro ty svršky zase jít. ¿Neurčitá? Kulička vaří s Pavlem venku a dost dlouho ten déšť ignoruje, je pravda, že není silný a pod stromy neprší. My s Tichým Půlměsícem jsme však usoudili, že pobývat mimo přívětivý stan by byla příliš velká zátěž na naši psychiku a vaříme ve stanu. Jedinou nevýhodou je, že se nám vevnitř z vaření sráží voda, ale není to tak hrozné. K jídlu máme čočku, k níž si osmažíme zbytek klobásy, pórku a mrkve, hlavní přílohou je potom kysané zelí. Opět se nám to vydařilo, ještě si k tomu dojíme jednu syrovou mrkev a kedlubnu. Na závěr tribitku, co víc si člověk může přát. Tichý Půlměsíc sice poznamená, že z té inverzní tribitky není moc nadšen, ale není to tak hrozné, aby si jí kousek nevzal.

Po jídle na nás ještě ¿Neurčitá? Kulička odvedle volá předpověď od Davida, která se ukázala jako velice přesná. Fyzika je prostě do přírody velice praktický obor. Zítra prý má být dopoledne beze srážek, poté se nad nás má přihnat fronta, ale má nás líznout její okraj, a není proto jasné, bude-li pršet či nikoli. Kromě toho jsem po zapnutí telefonu zjistil, že mi ráno napsala Divoká Orchidej a ptala se, jestli chodíme na sněžnicích, jak se máme, co děláme a že jde jíst mazanec. Mám teď, ačkoli to není ode mne příliš pěkné ani kamarádské, jistou radost z toho, že Tichému Půlměsíci nefunguje roaming, protože jinak by tu SMSku dostal on a já bych si zase jen smazal pár spamů. Potom tedy dlouho do noci sepisujeme odpověď, k naší škodě jsme se rozhodli ji zveršovat, což je hrozně vyčerpávající. Tichý Půlměsíc už chvílemi vypadá, že místo vymýšlení usnul, ale zdání klame. Nejvíc práce nám dá, abychom do zprávy dostali novou baterku Tichého Půlměsíce. Asi v jedenáct SMSku konečně dopíšeme, odešleme a můžeme jít spát.

Pondělí 17. dubna

Ráno je opravdu krásné, dohodli jsme se, že budeme vstávat v půl osmé, abychom se i se Semem bez problémů dostali dolů na vlak. Už od sedmi se mi však nechtělo spát a když jsem v půl osmé vykoukl ven, musel jsem hned vylézt a začít fotit. Bylo totiž skoro jasno, nádherně čistý a průhledný vzduch. Okolní zasněžené kopce nasvícené, i kříž na vrcholu Krottenkopfu je vidět. Slunce krásně prosvětluje i stromy a salaš poblíž. Brzy vstávají i ostatní, i ¿Neurčitá? Kulička chvilku pobíhá kolem s foťákem, jen Tichému Půlměsíci se z vyhřátého spacáku nechce. Když vyleze ven, tak se na nebe pochopitelně přižene vysoká oblačnost a jemně tak

Odtud se postup zpomalil, protože i se sněžnicemi jsme se do rozměklého sněhu bořili. U velké serpentýny potkáváme ještě jeden pramen, kde se naposledy napijeme a stoupáme dál. Přecházíme potom několik pozůstatků po menších sněhových sesuvech. Nešlo přitom o laviny, jelikož jak jsem se dozvěděl ze stránek horské služby, lavina je definovaná jako sesuv sněhu z plochy o rozloze čtverce se stranou délky dvaceti metrů, přičemž sníh se sune alespoň padesát metrů. Stopy skialpinistů se od nás před časem odpojily, zkrátily si totiž serpentýnu lesem a nyní se k nám opět připojily. Ještě jednou se odpojují od cesty, nyní je sledujeme lesem, další serpentýnu si už nezkracujeme, až na Pavla, který se vydal prudkým svahem na cestu nahoře, kde jsme dřív než on a můžeme tak pozorovat jeho snažení, což je velmi zajímavé.

Jak se blížíme k sedlu, začínáme přemýšlet o obědu, minula už totiž čtvrtá hodina a stále stoupáme. Tichý Půlměsíc už zřejmě šilhá hlady a rád by se zastavil co nejdříve. Za sedlem tedy zhodnotíme situaci. ¿Neurčitá? Kulička nechce u plesa spát, protože je nízko, v asi třinácti stech metrech, a panuje proto obava, že u něj bude pršet, zatímco na předem vybraném místě, které je v asi šestnácti či sedmnácti stech metrech, bude sněžit. Nakonec se tedy rozhodujeme návštěvu jezera vynechat, neboť jde o zacházku, navíc s kopce a potom tedy do kopce. Vodu buď ještě potkáme, nebo holt budeme nuceni tavit sníh. Přejdeme teď ještě pár kroků na sluníčko a místo s výhledem, kde se rozsadíme na kameny a pařezy ve svahu, vytáhneme svačiny a pustíme se do jídla. Slunce sice stále svítí, ale jeho síla přece jen trochu slábne. Odkudsi z dálky se ozývají divné rány, nevypadají jako od letadla a od laviny být nemůžou, protože jak ¿Neurčitá? Kulička správně poznamenal, v tom případě by byl dozvuk delší a podobný rachotu. Možná však nad Garmischem laviny odstřelují a rány jsou od toho.

Asi po hodině se opět zvedneme, a vydáváme se na cestu. Přiznávám se, že další postup mne silně nebavil, protože jsem v noci spal sotva tři nebo čtyři hodiny a raději bych se proto natáhl a spal. Cestou jsme se s Tichým Půlměsícem bavili o orienťáku a počítání rankingu. Kromě toho jsme si samozřejmě fotili hory okolo. Ukazují se Alpy za Estergebirge i Krottenkopf, na který půjdeme zítra. Pohledy jsou odtud opravdu nádherné. Voda z žádné skály nestéká, ¿Neurčitá? Kulička se Semem jsou trochu napřed a čekají na nás na trávě, která tu jako zázrakem vykoukla mezi vším tím sněhem. Odtud už je na dohled chata, u níž chceme skončit. Je tu jistá naděje, že by u ní mohl být pramen, ačkoli mám obavu, že bude buď pod sněhem, nebo ústí trubkou přímo do chaty. Nakonec dojdeme k jiné chatě, u níž se zastavíme na místě, které svým profilem naznačuje, že tudy v létě něco teče. Možná tedy bude stačit jen trochu kopat. Obhlížíme ještě nedalekou chatu, která je

z velké části pod sněhem, dole ve stráni je ještě jedna a té kouká jen střecha. Chata je samozřejmě zamčená a pramen u ní nikde nevidíme. Vracíme se tedy do dříve vybraného dolíku.

Zatímco si stavíme stany, ¿Neurčitá? Kulička začíná kopat „studnu“. Na chvilku jej potom vystřídám, nakonec se dostaneme na holou zem, ale pouze experimentálně ověříme, že tu leží téměř dva metry sněhu, voda dole samozřejmě neteče, přece tedy dojde na tavení sněhu. K tomu je třeba zmínit, že ¿Neurčitá? Kulička má s sebou sněžnou lopatu, kterou jde kopání celkem rychle, cepíny či ešusy by to asi moc dobře nešlo. Semo má prozměnu originální sněžné kotvy pro ukolíkování stanu. Jde o cédéčka, k nimž je pomocí drátku připevněn provázek. Tichému Půlměsíci je těch cédéček trochu líto, Semo však prohlašuje, že je u nich ve firmě stejně vyhazovali. Nám ke stejnému účelu poslouží klacky, které provlékneme provázky od stanu a zakopeme do sněhu.

Po rozbití tábora se zamýšlíme, co s vařením. Nemáme s Tichým Půlměsícem zase tolik plynu, abychom mohli tavit sníh a ještě zrealizovat všechny naše kulinářské plány. Navrhujeme tedy, že bychom mohli udělat oheň. ¿Neurčitá? Kulička však má speciální rychlovarný hrnec a vaří již na plynu, Semovi s Lesní Jahůdkou se nechce s ohněm otravovat. Nakonec si tedy s Tichým Půlměsícem rozděláváme oheň jen pro sebe. První pokus není docela úspěšný, na chvilku sice kromě papíru vzplanou i větvičky, ale hned zase zhasnou. Napodruhé jsme úspěšnější a zanedlouho máme pěkný táborák. Protože je však dřevo vlhké a protože se kolem taví sníh, pěkně to celý večer čmoudí. Sice si myslím, že jsme se odebrali dost daleko od stanů, ale Semo s Lesní Jahůdkou mají celou dobu od svého stanu nevhodné poznámky o kouři. Podle mne prostě nemají rádi oheň. Ale sám musím přiznat, že mě od kouře tak pálí oči, že už v pozdějších hodinách nic nevidím.

Na vaření musím obětovat svůj krásný nový nerezový ešus, pokličku však nedám, má totiž na sobě zevnitř těsnění, kterého jsem se ještě nerozhodl zbavit. Máme v úmyslu nejprve uvařit čaj výhradně na ohni, ale když se nám podaří vodu nadvakrát vylít do ohně, přičemž jsme tento samozřejmě skoro uhasili, změníme strategii. Nejvíce se nám nakonec osvědčilo v ešusu na ohni pouze tavit sníh a vzniklou vodu průběžně přelévat do lahví. ¿Neurčitá? Kulička nás přijde asi po hodině navštívit a nabídnout nám čaj, my k němu máme samozřejmě velice daleko. Nakonec si od něj půjčujeme jeho úžasný hrnec. Ukazuje se, že ještě vymakanější, než jsem si myslel. Jde o dvouvrstvý hrnec, v jakém se běžně vaří mléko. ¿Neurčitá? Kulička však zvýšil množství otvorů při horním okraji a dole ve vnějším dně vyřízl stejné otvory, jaké jsou na závětří k VARu. Hrnec se tedy přímo nasadí na vařič a funguje opravdu jako rychlovarná konvice. To mne úplně nadchlo. V něm tedy uvaříme čaje

mezi námi a ní je celkem prudký svah. ¿Neurčitá? Kulička podle mapy usoudí, že jde o cestu, která je v ní naznačena a můžeme se vydat po ní. Není to nic moc, protože je samozřejmě z větší části pokryta sněhem, mnohdy se boříme do výše kolen. Na sněžnicích už však jít nejde.

Při překračování posledního většího potoka uslyšíme s Tichým Půlměsícem za sebou nějaký výkřik a otočivše se, spatříme ¿Neurčitého? Kuličku běžet nazpět. Odložíme tedy batohy a jdeme se také podívat kus zpátky, mezitím se dává do drobného deště. Když dojdeme k batohu ¿Neurčitého? Kuličky, už se k němu vrací i on, říká, že vzadu byly jisté tendence vzít to svahem dolů k silnici, ale to už by byl nesmysl, protože zanedlouho se cesta k silnici stejně připojí. Déšť poněkud zesiluje, až mě to přesvědčí, abych vytáhl z batohu pláštěnku. Projdeme ještě kousek lesem k místu, kde se naše cesta spojuje se silnicemi shora i zdola. Zastavíme se tu pod stromem a začneme spekulovat o tom, kde vlastně dnes budeme spát. Po chvíli řečí skončíme na tom, že přejdeme ještě asi kilometr na velkou louku, která je kromě mapy vidět i odtud, a tam se utáboříme, potok by měl být i tam. Zanedlouho poté, co se zase rozejdeme, přestává opět pršet, tak to jsem tu pláštěnku vyndával úplně zbytečně.

Za dalším lesíkem opravdu překračujeme další potok dokonce s upraveným pramenem, který je oplocen, aby k němu nemohly ovce a nezadělaly jej. Třebaže tu celou zimu ovce nebyly a voda z rourky je nejspíš stejně jen roztátý sníh, má Pavel mě nepochopitelné obavy, není-li voda moc podělaná a dokonce se ptá, jestli s sebou nemá někdo desinfekci do vody, což mi přijde opravdu absurdní. Odtud vidíme na louce kus dál salaš a u ní pod stromy celkem příjemnou travičku, rozhodujeme se tedy zakotvit na tom místě. Zde si tedy nabíráme vodu do všeho možného, abychom se nemuseli vracet, a jdeme na zmíněné místo. Obloha se sice trochu pročistila, ale dosti se ochladilo.

U salaše chvilku obcházíme ve snaze najít vhodné místo na stany. U stromů je místo asi pro dva stany, které není ani plné bobků, což je jinak problém většiny ostatních nezasněžených ploch. Tichý Půlměsíc chvíli spekuluje o tom, jestli by za těchto podmínek nebylo lepší spát na sněhu, ale nakonec zůstáváme na té trávě. Tichý Půlměsíc si tu totiž spaní na sněhu užívá i proto, že jde o jeho první podobný zážitek. Dokonce je třeba zmínit, že na to má nový spacák i batoh. Navíc tím uspokojil svou ctižádost, neboť Divoká Orchidej prý už na sněhu spala, zatímco on dosud ne. Ale ono to s tím spaním Divoké Orchideje na sněhu není tak žhavé, neboť pokud jediná akce, kdy k tomu měla příležitost byly opravdu předloňské Velikonoce, tak zrovna tam jsme první i druhou noc našli šťastnou náhodou místo pro stan mimo sníh. Semo s Lesní Jahůdkou si půjčili od ¿Neurčitého? Kuličky lopatku a šli

tit. Už včera jsme si všimli dvou skialpinistických stop, které se klikatily z protějšího kopce a vedly potom tímto údolím dále, nebudou asi tak čerstvé, protože jedna větší lavina je přikryla hromadou sněhu.

U dolního konce nákladní lanovky, který se nachází pod nejprudší částí údolí, si užijeme zase jiné atrakce. Semo si totiž všimne, že když praští cepínem do napjatého lana, začne toto kmitat s tím, že amplituda cestuje po laně sem a tam a navíc je i slyšet. To je něco pro fyziky. Sledujeme ještě nějaký čas skialpinistické stopy, zanoříme se do lesa, kde se připojíme na koryto potoka, v tento čas zasněžené. Stopy se po chvíli oddělily a zřejmě přešly na silnici, která odtud dolů vede. Nejspíš bychom bývali byli udělali lépe, kdybychom se také bývali byli vydali tímto směrem, my jsme však místo toho pokračovali korytem stále dolů, šlo se jím celkem pohodlně, což nás zlákalo. Občas jsme museli sklesat kratší prudší místo, jak to na horské bystřině bývá, někteří je překonávali skokem do měkkého sněhu dolů. Semovi se to tak zalíbilo, že si na jednom místě dokonce zvlášť vylezl na vyvrácený strom a z něj potom seskočil dolů do sněhu, svalil se na zem a po chvíli si bylo lze všimnout, že to, že okamžitě nevstal, má hlubší příčinu. Dopadl nějak nevhodně na koleno, v němž cosi luplo a začalo bolet.

Nakonec přece vstane, ale pro jistotu si půjčí obinadlo a koleno si stáhne. Takhle to, milé děti, dopadá, začne-li někdo dělat nezbednosti. Maně mi to připomíná můj skok z desátého schodu na základní škole a následnou zlomeninu nohy. Když se Semo ošetří můžeme vyrazit dál, koryto potoka zde opustíme a začneme traverzovat trochu doprava, jenže ta silnice už je daleko vpravo, a tak ji už nemáme šanci najít. Zato najdeme hned opodál pramen s vodou, jež je chuťově velmi podobná roztavenému sněhu, i když hovořit o chuti u téměř destilované vody je asi poněkud přehnané. Přesto si jí trochu nabíráme a napijeme. Sestup odtud dolů začne být teprve zábavný, jdeme mírně doprava lesem a sněhem, protože je svah čím dál prudší, občas se kloužeme po zadku. Nakonec část z nás odloží sněžnice, bez nich mám větší pocit jistoty při klouzání. Ještě se kloužeme dál, jak jsem zjistil, nejlepší je jet za někým ve vyjeté dráze, to pak jede úplně perfektně, máte-li tu dráhu projíždět, jde to hůř, protože se před vás navalí hromada sněhu a zastaví vás.

Sněhu v lese pomalu ubývá, když sklouzeme asi sto nebo dvě stě metrů, zastavíme se nedaleko paseky a počkáme na sebe. Potok nalevo vypadá hrozivě, ale z paseky je už vidět cesta, k níž směřujeme. Překročíme paseku, za níž je samozřejmě další potok, tekoucí navíc pod sněhem, a tak není jasné, jestli jej lze překročit bez namočení nohou. ¿Neurčitá? Kulička vyzkouší, že ano, potok opravdu není velký. Na druhé straně údolíčka tedy jdeme kousek dolů podle potoka, až narazíme na pěšinu, která vede traverzem nad silnicí, ta je stále dosti nízko a hlavně

do obou termosek a když na ohni roztavíme dost vody, nebo spíš, když nás to už přestane bavit a když už nic nevidím ani mimo dým, necháme toho a jdeme vařit ke stanu. K večeři máme rýži se zeleninou, špekem a sterilovanými fazolemi. Je to velmi dobré, jedinou vadou na kráse je, že dojíme těsně před půlnocí v době, kdy už ostatní dávno spí, což je samozřejmě proti všem správným stravovacím návykům. Pro vytvoření představy o čase zmiňme, že sem jsme přišli asi v půl sedmé.

O půlnoci tedy jdeme spát, batohy dáváme ke kraji, Tichý Půlměsíc si lehá doprostřed a já ke kraji.

Sobota 15. dubna

Přesně tak, jak jsme se s Tichým Půlměsícem včera večer obávali, ostatní, kteří usnuli dříve než my, začali i dříve vstávat, a to už asi v půl osmé. Venku je nádherný slunečný den. Asi v osm se během vstávání ptám ¿Neurčitého? Kuličky, jaký je vlastně pro dnešek plán. Odpoví mi, že plán je vstát v šest a v osm, dokud je sníh ještě ztuhlý, vyrazit na Krottenkopf. Zkusím to tedy znovu a zeptám se, jaký je realistický plán, prý stejný, jen časově posunutý. K snídani máme samozřejmě ovesnou kaši, trochu se mi bohužel připálila, ale tu jemně kouřovou příchuť má nejspíš i z vody, již do sebe nachytala při tavení sněhu na ohni.

Nakonec samozřejmě vyrážíme až kolem desáté, slunce pálí jako ďas a je i dost teplo. Připadá mi, že takovéhle počasí jsme letos ještě v Čechách nepoznali. Nastoupáme trochu nad chatu a poté se vydáme po vrstevnici směrem k sedlu pod Krottenkopfem. Několikrát se zastavujeme, abychom se dohodli směru. Jinak jdeme celou cestu v podstatě bez zastávky. Teprve až shora obejdeme vyhlídku se stříškou, začíná skutečný výstup na hřeben.

Rozhodli jsme se vystoupit nejprve na menší vrchol na druhé straně sedla s chatou pod Krottenkopfem, z něj teprve sejít k chatě a pokračovat na hlavní vrchol. Svah je v některých místech dosti prudký, sníh měkký a hluboký, a tak je výstup namáhavý, zejména pro toho, kdo jde jako první, což je většinou ¿Neurčitá? Kulička nebo já. Už na druhém místě je to mnohem snazší, neboť lze kráčet ve stopách. Povšechně naše šestičlenná výprava zanechává za sebou pěknou cestu, jako by tudy projel malý sněžný skůtr. Nahoře si to namíříme ke kamenům bez sněhu a nad nimi už mělčím sněhem bez sněžnic vystoupáme na vrchol. Zatím jen já s ¿Neurčitým? Kuličkou, ostatní jsou kousek za námi. ¿Neurčitá? Kulička je nahoře dřív, najdu jej kousek dál od kříže, na druhé straně vrcholu. Je odtud nádherný rozhled na Zugspitzi i jezero pod ním. Jsou vidět lana lanovky i vstup do Reintahlského údolí.

Po chvíli mne napadne, že ostatní nahoru nepůjdou, jinak by se tu už

museli ukázat. Přejdeme proto opět ke kříži a odtud trochu sklesáme, až uvidíme zbytek výpravy kus pod námi na začátku zmíněných kamenů. Ukazuje se, že Lesní Jahůdka s Pavlem se rozhodli otočit a vrátit se ke stanům. U chaty by přitom byli během pěti minut, tak to moc nechápu. Zřejmě jde o kombinaci strachu z lavin a únavy. Volám na ně, aby se alespoň podívali sem nahoru, že je odtud krásný rozhled. Po chvíli se za námi opravdu vydají, ale Lesní Jahůdka se po pár krocích zastaví a prohlásí k Semovi, že na to prostě nemá, že se jí tam nechce a vrátí se dolů. Pavel i Tichý Půlměsíc zatím vylezou nahoru. Když se Pavel vrací dolů, ujistí se Semo s Lesní Jahůdkou, že stále setrval ve svém názoru vrátit se zpět. Semo tedy může jít s námi dál, i on jde přes vrchol, my tři ostatní zatím klesáme dolů. ¿Neurčitá? Kulička při sestupu valí před sebou průběžně se zvětšující sněhovou kouli. Přes všechnu jeho snahu se koule kutálí vždy sotva metr a zastaví se. Tichý Půlměsíc mu s tím začne pomáhat, ale situace se příliš nezmění. Jednu chvíli na mne volají, abych jim přispěl pomocnou rukou, ale jsem níž než oni a nechce se mi vracet k nim. Nakonec kouli zmenší a trochu rozkutálí. Dolů jdeme jen v pohorkách, občas jsem sice ve sněhu zabořen až po pás, ale jinak to celkem jde.

Asi v jednu dojdeme k menší chatě, u níž je suché zápraží, je samozřejmě zamčená. Kus dál je ještě velká chata, obě jsou zamčené a v zimě zřejmě opuštěné. Ze sedla vede na druhou stranu do údolí nákladní lanovka. Usazujeme se na zápraží, kde se dá pěkně sedět na sluníčku, Tichý Půlměsíc si k tomu přivaluje spoza rohu špalek. Hlavní výhodou tohoto místa je bezesporu to, že zde teče z okapu čůrkem voda ze sněhu tajícího na střeše, i proto se rozhodujeme se zde naobědvat. Postupně si nabíráme vodu do všech nádob, které máme s sebou, alespoň my s Tichým Půlměsícem. Ten před tím vylévá těžce roztavenou vodu, protože mu její uzená příchuť připadá odporná. ¿Neurčitá? Kulička se nejprve tváří, že by se jí napil nebo ji jinak využil, ale po ochutnání souhlasí s vylitím. Mně to nepřijde tak hrozné, ale nakonec vylévám i já většinu své vody, abych to nemíchal. Při nabírání vody se fotíme, protože nám připadá, že nabírání vody z okapu není úplně obvyklý způsob jejího získávání. Během lehkého oběda se bavíme mimo jiné o rozdílech digitální a klasické fotografie, se svými preferencemi té klasické si začínám připadat už trochu podivně.

Semo se k nám zanedlouho připojí, po jídle se můžeme vydat vzhůru na vrchol. Za velkou chatou je v sedle holá tráva, Tichý Půlměsíc zde vykřikne a vrhne se k čelovce na zemi. Je zcela funkční a nepoškozená, jen baterky jsou naprosto vybité, a funkčnost tak můžeme ověřit až ve stanu, kde mohu Tichému Půlměsíci půjčit své rezervní baterky. Jde o petzlovku s kombinací pěti diod a halogenové žárovky. Přesně takovou

do chaty, tyto už samozřejmě zamčené.

No, co, alespoň jako místo na oběd nám závětří předsíňky poslouží. Zalézáme si tedy s jídlem dovnitř, po jídle se ¿Neurčitá? Kulička ptá, jestli bude někdo chtít jít s ním nahoru na Krottenkopf, vítr totiž rozehnal mraky a obloha je nyní čistší než včera. Ale nikoho k tomu nezláká, ani Lesní Jahůdku s Pavlem, kteří včera nahoře nebyli. Snažíme se Lesní Jahůdce naznačit, že by tam jít měla, protože včera nebyla ani na tom menším vrcholu na druhé straně a z Krottenkopfu je opravdu nádherný rozhled, ale ani to s ní nehne. Se Semem si pak notujeme v tom smyslu, že je podobný přístup u holek obvyklý a že ani dohromady neznáme mnoho slečen, kterým by se chtělo někam jít jen proto, aby tam byly nebo jen proto, že je odtud pěkný rozhled. Zatímco čekáme na ¿Neurčitého? Kuličku, snažíme se s Tichým Půlměsícem rozmrazit své ztuhlé prsty u nohou. Vyndáme je z bot a třeme a hýbeme s nimi, také je obalujeme šátky a čepicemi, zaznamenám však v tomto směru jen částečný úspěch, který po opětném obutí přijde studených bot okamžitě vniveč. Venku je zima jako v psírně a tady uvnitř to není o mnoho lepší. Navíc se sem opět ženou nějaké mraky.

¿Neurčitá? Kulička se vrací asi po půl hodině s tím, že nahoře nechal jednu nohu od stativu a musel si tedy vypomoci cepínem. Má přitom na stativ speciální udělátor pro focení panoramat. Kromě toho potom říkal, že když začal stoupat, vypadalo to opravdu krásně a směrem k severu byla opravdu obloha naprosto čistá, ale během stoupání nahoru se viditelnost zhoršovala, a tak když na konec vyšel nahoru, byla Zugspitze samozřejmě ukryta v mracích. ¿Neurčitá? Kulička sice navrhoval, že by bylo hezké zůstat tu spát a zítra se podívat na Krottenkopfu na východ slunce, jeho nápad se však nesetká s valným nadšením, je to odtud do Garmishe dost daleko a kdoví, jak bychom to stíhali, navíc je tu poněkud větrno, třebaže bychom jako společenskou místnost mohli využít vstupní komoru winterraumu.

Když už nazouváme sněžnice, dojde SMSka od Divoké Orchideje s předpovědí počasí, podle níž by mělo být dost hnusně a hlavně bylo pro oblast Garmisch-Partenkirchenu vydáno varování, že ve výškách nad tisíc metrů se bude vyskytovat vichřice o rychlosti šedesát až osmdesát kilometrů v hodině. No, tomu by se dalo uvěřit. Klesání do údolí je dosti zábavné, protože se stává prudším a prudším, nakonec nám nezbývá, než se klouzat, dneska to jede lépe než včera, a tak i brzdění cepínem je možné si s trochou dobré vůle zkusit. Závěrečné klouzání s tím, že se před vámi hrne masa sněhu vypadá obzvlášť zdola zajímavě. Náš kolektiv tím byl myslím nadšen, alespoň Lesní Jahůdka se takto vyjádřila. Pokračujeme potom údolím dolů, procházíme pod lavinovými svahy s několika spadlými lavinami, které si samozřejmě musíme vyfo-

žhavé slunce. Mezitím ¿Neurčitá? Kulička poslal SMSku Davidovi s dotazem na předpověď počasí, ale nedostalo se mu odpovědi. Tichý Půlměsíc si půjčuje od Sema simku a jde poslat SMSku Divoké Orchideji s podobným dotazem, i když asi nejen s ním. Tichému Půlměsíci totiž nefunguje roaming, jelikož si jej zapomněl aktivovat, třebaže zálohu poctivě složil. Divoká Orchidej by mu jej sice mohla aktivovat, nezná však k tomu potřebné heslo a Tichý Půlměsíc si jej jaksi také nemůže vybavit. Protože u nás ve stanu signál není, musí jít až k nedaleké chatě. Vezme si k tomu jen pohorky bez návleků, což se ukáže jako chybné rozhodnutí, poněvadž sníh je rozměklý i na vyšlapané cestičce, a tak se pochopitelně zaboří a nabere sníh do bot. ¿Neurčitá? Kulička se dozvěděl od rodičů, též SMSkou, že v Čechách má být celkem dobře, tak snad bude i tady.

Na cestu tedy vyrážíme asi v poledne, protože musíme sbalit stany, a to už se obloha opět zatahuje. Dnes máme v plánu dojít opět do sedla, které jsme navštívili už včera a pokračovat za ně dolů směrem ke Garmischi. Uvidíme, kam dojdeme, zítra bychom chtěli být na tamním nádraží asi ve dvě, kdy jede poslední rozumný vlak. Cesta s batohy je samozřejmě pomalejší než bez nich, navíc mám pocit, že déšť zapracoval natolik, že naše předešlé stopy chůzi zase až tak nepomáhají. Asi v polovině cesty se dává na chvilku do deště, ale později se to mění ve sněžení. ¿Neurčitá? Kulička na chvilku odbočuje podívat se na údolí, jinak jdeme stejnou cestou jako včera. Asi na úrovni chaty, tedy po protivném stoupání, se zastavíme, oblékneme si svetry a přitáhneme větrovky, neboť to tu pěkně profukuje, a vydáme se odtud již traverzem. Ačkoli jsem měl z traverzu trochu obavy, ani to tolik nepodkluzuje, a je to tedy celkem bez problémů.

U chaty jsme byli myslím asi ve dvě, Lesní Jahůdka přichází s tím, že doufá, že Pavel za ní prošel, protože shodila nějaký velký sněhový kus. Ale i on je už na dohled. Marně však hledáme závětří, fouká totiž ze všech směrů stejně ostře. Nakonec shodíme batohy na jižní straně chaty, i zde sice fouká, ale je tu slezlý sníh. ¿Neurčitá? Kulička potom obchází chatu ve snaze najít winterraum, který by se tu měl nacházet. Nakonec jej i najde, jde o malou chatku hned vedle té velké. Na dveřích se skví velká cedule s nápisem winterraum a na dveřích ani není zámek, jen závora, která se otvírá zvenku. Vypadá to tedy, že by bylo lze dostat se dovnitř, potíž je jen v tom, že dveře jsou zapadané asi dvoumetrovou vrstvou sněhu. Přesto usoudíme, že to stojí za námahu, ¿Neurčitá? Kulička vytáhne lopatu, pověsí foťák na okap a začne kopat. V kopání se potom střídáme i s ostatními kluky. V díře to má tu výhodu, že tam nefouká a navíc se člověk pohybem i zahřeje. Kopeme a kopeme, až se ¿Neurčitému? Kuličkovi podaří otevřít dveře a dostat se dovnitř, dostane se do malé předsíňky s různým harampádím, odkud vedou dveře

kombinaci bych chtěl na noční závody, ale spatřil jsem ji těsně před tím, než Tichý Půlměsíc vykřikl a nakonec mu ji přeji, jelikož sem jel s tím, že žádnou pořádnou čelovku nemá. Vlastně se už rozhodl koupit si něco podobného, ale před odjezdem to nestihl, což jen zvyšuje sílu tohoto nálezu. Pravda, na pouzdru na baterky je fixkou napsáno jméno jakési Sigrid, ale asi nemá cenu hledat ji na internetu a svítilnu jí posílat, třebaže Tichému Půlměsíci samozřejmě doporučujeme, aby tak učinil. Otázkou je, jak dlouho tu baterka leží. Možná, že celou zimu, což by naznačovalo cosi o kvalitách výrobků firmy Petzl.

Po tomto zážitku všichni až na ¿Neurčitého? Kuličku odložíme batohy k nedaleké hromadě kamení a vydáme se nahoru. Cesta není příliš zasněžená, a tak jdeme jen v pohorkách. Cestou míjíme pamětní desku věnovanou nejspíš obětem první a druhé světové války, soudě alespoň podle letopočtů na ní uvedených. Nevíme jen, zahynuli-li snad dotyční v těchto místech, nebo byli prostě členy Alpenvereinu. Detaily jsou pro nás totiž skryty díky naší neznalosti němčiny a také stručnosti desky. Na vrcholu je pochopitelně kříž, který jsem z dálky považoval za sloup. Na kříži je jednak plechová krabice s vrcholovou knihou a jednak je tu pověšený provaz s buddhistickými praporky. Nejspíš tu byl nějaký horolezec či nepálský turista.

Výhledy z vrcholu jsou opravdu krásné, škoda jen, že se na oblohu přihnala vysoká oblačnost, předzvěst blížící se teplé fronty. Směrem k jihu se táhnou po celém obzoru skalnaté a zasněžené hřebeny Alp. V této souvislosti ¿Neurčitá? Kulička poznamenává, že Estergebirge už ani možná nepatří do Alp, ty prý končí těsně před nimi. Směrem k severu se pro změnu táhne rovina s několika lesknoucími se jezery. Vidíme odtud i stany, i když jen jako tři tmavé tečky. Samozřejmě si děláme vrcholovou fotku, ¿Neurčitá? Kulička sem dokonce přinesl stativ. Také se zapisujeme do vrcholové knihy, jako představitelé moderní generace připojujeme pouze webovou adresu turisťáckých stránek a k ní své podpisy.

Asi ve tři se vydáváme dolů. Těsně než dojdeme zpět k batohům, odpojuje se od nás ¿Neurčitá? Kulička s tím, že se ze svahu sklouzne už tady. Na první pohled je to tu dosti prudké, ¿Neurčitá? Kulička prorazí nohama převěj a vrhne se po zadku dolů. Chvíli na něj koukáme, ale moc mu to nejede, nakonec to ani nevypadá tak akčně, obzvlášť odtud shora. Potom si jdeme pro batohy, přejdeme pod chatu a i my se vydáme svahem dolů. Zpočátku se snažíme brodit chůzí, ale moc to nejde, protože to znamená být většinu času po pás ve sněhu. Občas se tedy kloužeme po zadku či břiše, ale to taky moc nejde. Sníh se před námi nahrne a po dvou metrech nás jeho masa vždy zastaví. To by snad přesvědčilo i největšího škarohlída o tom, že na tomto svahu

nebylo lze utrhnout lavinu. Na jednom místě se mi však přece zdá, že je to dál trochu moc prudké, a tak přejdu kus stranou, ale je to tam nakonec stejné. Dole se probrodím za ¿Neurčitým? Kuličkou, čekajícího na nás na rovince pod svahem. Poté pozoruji Tichého Půlměsíce a Sema, kteří se trochu zdrželi a jsou tedy kus za mnou. Škoda jen, že jsem byl líný vytahovat foťák blíže u svahu, odtud už vypadají jen jako černé tečky. Přesto Semo posléze vyhlašuje zákaz ukazování těchto fotek Lesní Jahůdce. ¿Neurčitá? Kulička při pohledu na nás prohlásil, že oceňuje, že jsme si vybrali trasu prudší a nebezpečnější. Opravdu, při pohledu odtud na naši trasu, která kličkovala mezi trsy kosodřeviny, by člověk mohl mít pocit, že kdyby se něco utrhlo, skončili bychom v ní. ¿Neurčitá? Kulička také říkal, že se upřímně snažil něco se sebou utrhnout a vyzkoušet si brzdění cepínem. Skákal tedy do svahu lecjakými způsoby, ale nikdy daleko nedojel.

Obuvše si sněžnice, pokračujeme v cestě, míříme zpět na stopu, kterou jsme vyšlapali cestou sem, protože chůze po ní by měla být znatelně pohodlnější. Tichý Půlměsíc má ze začátku jisté problémy s tím, že se mu jedna za sněžnic zouvá, ale nakonec se to nějak srovnalo. Cestou vidíme, že se od vyhlídky zvedly dvě tečky a vydaly se po naší cestě směrem ke stanům, nemůže být pochyb o tom, že jde o Lesní Jahůdku s Pavlem. Nevíme jen, co tam tak dlouho dělali, protože podle Sema má Lesní Jahůdka k jídlu jen nějaké sušenky. Později se ukáže, že už chtěli odejít, když jsme začali klesat svahem. Počkali si proto ještě na konec tohoto divadla, Semův zákaz ukazování fotek Lesní Jahůdce byl tedy bezpředmětný, poněvadž všechno viděla sama. Kromě toho také viděli sesout se na protějším kopci lavinu. Semo s Tichým Půlměsícem se na jednom místě zastavili a spekulovali, jestli tam ta lavina byla, když jsme šli nahoru, nakonec tedy asi ne. Třebaže jsme se snažili, dohnali jsme jen Pavla, Lesní Jahůdka šla trochu rychleji a u stanů byla dříve. ¿Neurčitá? Kulička šel polovinu cesty jen v pohorkách, námi vytvořená stopa byla už tak udusaná, že mu to nečinilo větších problémů. U stanů jsme asi v půl šesté, cesta zpět byla opravdu výrazně rychlejší.

Ráno jsme dali do ešusů sníh a, světe div se, nyní je v nich skoro všechen roztopen, díky tomu si dovolíme udělat si i polévku. Na vaření si zalezeme do stanu, zanedlouho stejně začne pršet, a tak se nám ani vylézat nechce. To, že prší, nás, pravda, udiví, protože jsme dost vysoko, ale fronta, která přišla, byla zřejmě opravdu velmi teplá, i vzduch ve stínu byl teplý, tak jsme tomu přece neutekli. Zdá se navíc, že počasí, které předpověděl na základě předpovědních map ¿Neurčitá? Kulička, se pohybovalo rychleji než čekal, nevíme tedy, co vlastně přijde zítra. Po polévce, hráškové s mořskými řasami, samozřejmě bez glutamanu, si k jídlu děláme kuskus se zeleninou a klobásou. Tichý Půlměsíc pak

další večer zjistil, že jsem tam dal dost oleje, sice to v jídle necítil, ale vzpomněl si, že Divoká Orchidej už při malém množství protestuje, že ho je mnoho.

Díky časnému návratu se nám podařilo dokončit vaření i jídlo už kolem osmé hodiny. Poté už jen ležíme ve stanu a konverzujeme, protože venku prší. Tichý Půlměsíc si přivezl spoustu novin na sušení bot a pár mi jich i půjčuje, nikdy mne něco podobného nenapadlo, ale není to tak špatný nápad. Na jedněch novinách si všimnu sudoku a tu mne napadne, že je možná ta pravá chvíle zkusit si vyplnit své první sudoku. Tichý Půlměsíc říká, že Divoká Orchidej vyplňuje jedno za druhým, a tak na tom přece musí něco být. No, pravidla po chvíli za přispění Tichého Půlměsíce pochopím, ale trvá mi to pak hrozně dlouho, protože se na to neumím správně koukat. Tichý Půlměsíc mi chvíli kouká přes rameno a občas se mi snaží radit, moc mu to však nedovoluji, protože si to chci vyluštit sám.

Mezitím kolem projdou Semo s Lesní Jahůdkou, jednak si jdou v dešťové přestávce odskočit a jednak jdou hledat signál a zkusit poslat Davidovi SMSku s dotazem na předpověď počasí. ¿Neurčitá? Kulička prý signál má, ale zrovna se mu nechce nic posílat. K odeslání však nedojde, protože začíná zase pršet a Lesní Jahůdka se Semem zase raději zalezou do stanu. Snažím se ostatní nalákat k sobě do stanu, protože toužím po společenském životě, ale nějak na to nikdo nereaguje. Lesní Jahůdka říká, ať si to neberu osobně a vrátí se do jejich stanu, i když tam prý mají pěknou louži vody. To u nás je jen podlážka pod karimatkami vlhká, jak se na ní sráží voda. ¿Neurčitému? Kuličkovi a Pavlovi vzkazuji pozvání po Lesní Jahůdce, protože nevím, jestli bych na ně od nás dokřičel, ale ani oni nereagují. Ach jo, to to tedy vypadá.

Když se setmí, může si konečně Tichý Půlměsíc vyzkoušet novou čelovku, půjčuji mu na chvíli čerstvé baterky, aby si mohl zkusit i halogenku, všechno opravdu funguje tak, jak má. Dokonce je tam i rezervní halogenka, ale nepřijdeme na to, jak by se dala vyměnit, třebaže to zrovna není potřeba. To jen působí naše přirozená zvídavost. Potom mu zase zpátky půjčím ty trochu opotřebované baterky a čerstvé si vezmu sám. Nezbývá nám, než si čistit zuby v drobném dešti, teprve potom můžeme jít spát.

Neděle 16. dubna

Celou noc i ráno samozřejmě stále prší, spadlo sice mezi tím pár sněhových vloček, ale zůstalo jen u těch několika průkopnic. Vstáváme proto až po osmé a kaši snídáme ještě za jemného deště. Obloha se nicméně rychle mění k lepšímu, mraky se protrhávají a posléze na nás opět svítí